

af den Humanitet, hvor man tager sin Fornuft fangen, som jeg er Modstander af den falske Humanitet. Dette mit Syn har intet at gøre med det andet Problem, det ærede Medlem tog op i denne Forbindelse, og hvor han roste mig for ikke at gaa med den degenererede Overklasse i dennes Moral. Det er et ganske andet Spørgsmaal, som særlig kommer frem overfor Sædelighedsforbrydere, om man dør af Hensyn til det sunde Samfunds Interesse, uanset politisk Partistandpunkt, skal holde igen overfor visse Tilbøjeligheder hos en degenereret Overklasse, som staar paa lige det modsatte Trin i Samfundet af dem, jeg nævnte før, som er ved at gaa under i Forlystelsessyge og Foragt for alle de bærende Værdier for et Samfund. De to Ting har ikke noget med hinanden at gøre.

Det ærede Medlem holdt paa Dødsstraffen ud fra den Betragtning, at det stemmede med Bibelen: Øje for Øje og Tand for Tand. Ja, her har jeg ogsaa begaaet den Fejl, jeg nævnte før, ikke at nøjes med det gamle Testamente. Men jeg har ogsaa læst det nye Testamente, og jeg maa tilstaa, jeg sætter mere Pris paa Bjergrædikenens Moral end den, der finder sit Udtryk i: Øje for Øje og Tand for Tand. Hvis det ærede Medlem ikke skulde vide, hvad jeg siger til med Bjergrædikenens Moral, er jeg villig til at oplyse det nærmere. Der er en af Udtalelserne fra Bjergrædikenen, der har det modsatte Udgangspunkt, idet den lyder: Elsker eders Fjender.

Hvor det ærede Medlem har sin Opfattelse fra; at Hensigten og Formaålet med Indførelsen af Arbejdshus i denne Straffelov var at skabe et Rekreationshjem, ved jeg ikke. Jeg har læst disse Bestemmelser igennem en Gang endnu, men kan ikke finde nogen Forbindelse imellem, hvad jeg forstaar ved Rekreationshjem, og hvad Straffelovforslaget forstaar ved Arbejdshus. Jeg tvivler ikke paa, at det ærede Medlem efter de Krav, han stiller til andre, er meget nøjsom i sin egen Livsførelse, men at han skulde betragte et Arbejdshus som et Rekreationshjem, vægrer jeg mig indtil videre ved at tro.

Saa har jeg egentlig kun tilbage det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Jeg maa nu tilstaa, at det var mig ikke ganske klart, at det var nødvendigt for at slutte sig til det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz at gennemgaa en saa lang Række af nationaløkonomiske Lidelser, som det ærede Medlem syntes tilbøjelig til at antage, og skal derfor til det ærede Medlem kun sige,

at for mig staar det ikke saaledes, at man kan sige, at det er rent Papir eller ren Teori, at det nuværende Samfund kan ernære 150 Gange saa mange Mennesker. Det er for øvrigt en Teori, der nærmere er søgt begrundet af en tysk Professor, Oppenheimer. Det er for mig ikke ren Teori, og det hviler paa en Opfattelse, som gaar langt tilbage, som ogsaa findes i andre Kulturer, selv i den kinesiske Kultur, der jo ernærer ikke saa ganske faa Mennesker, at Jorden er praktisk taget værd, hvad Manden er værd, og det kommer for en meget stor Del an paa Samfundets Indretning, hvor mange der kan ernæres. Men i øvrigt fører disse Betragtninger alt for vidt, og de har ingen virkelig Forbindelse med det praktiske Syn, der skal anlægges i Danmark i 1925 paa Spørgsmaalet Fosterfordrivelse. Ej heller har det nogen praktisk Betydning at drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan gennemføres i Praksis, at man faar halvandet Hundrede Gange saa mange Mennesker, som man har i Øjeblikket. Det maa jeg i alt Fald for mit Vedkommende overlade til Efterslægten.

De øvrige Bemærkninger, der er gjort, vedrører efter min Opfattelse specielle Bestemmelser, som bedst vil kunne diskuteres i Udvalget. Hvis jeg skulde slutte med en almindelig Bemærkning, skulde det være den, at medens jeg har gjort mig Umage for at nærme mig de andre Opfattelser, forekommer det mig beklageligvis, at det ærede Medlem Hr. Rytter og det ærede Medlem Hr. Heilesen paa de allervigtigste Punkter har uddybet deres Modstand mod Lovforslaget. Jeg haaber imidlertid, at det, som saa ofte før, vil se anderledes ud, naar jeg læser disse Udtalelser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Jeg vil gerne sige til de ærede Medlemmer, der har talt saa stærkt om Fosterdrab, at de sikkert overdriver ganske betydeligt. Det gælder baade de ærede Medlemmer Hr. Fraenkel og Fru Mathilde Hauschultz, der ud fra forskellige Synspunkter mener, at Fosterdrab kan være forsvarligt eller nødvendigt, og de andre ærede Medlemmer, f. Eks. Hr. Pinstруп og Hr. Carlsen-Skiødt, som vil have strenge Straffe for det. Det er alt sammen Overdrivelse. Navnlig er det en Overdrivelse, naar det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt paastaar, at der her i København skulde være Nedgang, stærk Nedgang i Fødsels-